
Hz. İSA (A.S.) NİN

İNSAN OLDUĞUNA VE

İLAHLIKLA İLGİSİNİN

BULUNMADIĞINA

DAİR

İNCİL'DEN

KESİN DELİLLER^(*)

Yazan:
Prof. Dr. Muhammed
Takıyyüddin el-HİLALİ

Çeviren:
Osman CİLÂCİ

HAMD, üstünlük, yücelik ve kemâl sıfatlarıyla müttasif, eşi benzeri bulunmayan, doğurmamış ve doğurulmamış, büyüklerin en büyüğü olan, insanlara yalnız kendisine ibâdet etmelerini bildirmek ve onları vahşete götüren şirkten sakındırmak için Rasûl'ünü gönderen Allâh'a;

salât ve selâm bütün enbiyâ ve peygamberlere, özellikle son peygamber Hz. Muhammed (s.a.s.) ve kıyâmet gününe kadar O'na iyilikle uyanlar üzerine olsun.

Amerika'da takriben dört yıldır mühendislik tahsili yapan Bağdat'lı öğrencim Munzur İsmail ed-Derûbî bana mektup ya-

DİYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

(*) Bu yazı, 1974 yılında Mekke-i Mükerrreme'de neşredilen (el-Berâhinü'l-İncilliyye alâ enne İsa aleyhisselâm dâhilun. fi'l-Ubûdiyye velâ Hazza lehû fi'l-Ulûhiyye) adındaki küçük bir kitabın tercümesidir.

zararak oradaki hıristiyanların kendisine musallat olduklarından, din konusunda münakaşaya giriştiklerinden, onlara ne cevap vereceğini bilemediğinden yakınıyordu. Bunun üzerine ben de ona şu kitapçığı yazdım ve adımı (el-Berâhinü'l-İnciliyye alâ enne İsâ aleyhisselâm dâhilûn fi'l-Ubûdiyye velâ Hazza lehû fi'l-Ulûhiyye) koydum. Kendisine yazdığım Arapça açıklamalarımı anlasın diye dört İncil'in İngilizce nüshalarından âyet¹ ve fasıl yerlerini de gösterdim. Kitapçığının üzerine ciddiyetle eğildi ve onları münazaraya çağırdı. Ne zaman münazaraya girişti ise hasımlarını susturarak hezimete uğrattığını sonra bana yazdığı mektuptan öğrendim.

Bağdat'ta bu kitapçığın başından, anlattığım bir evvelki olaya benzer diğer bir hikâyeye geçmiştir. Müslüman kendi dininin doğruluğu, düşmanlarının dininin yanlışlığı için delile sığınmayacak, bilâkis Allah ve Rasûlünün yardım ettiği sâdik dostlarına sığınacaktır. Şu söz ne kadar doğrudur: Müslümanlık bu asırda onun meselelerine eğilecek kimsesi olmayan bir din, Hıristiyanlık ise dini olmayan fakat ona sâhip çıkan kişilere mâlik bir dindir². Bu kadro gayretleri, cesaretleri ve sabırları ile Hakkı bâtil, bâtili Hak saydırıyor. Günümüz insanların çoğu paraya pula tapan, güzel giyinise, yüksek köşklerine kul durumundadır. Melik-i mâbud olan Allâh'ın yardımı ile artık risâleye başlayabiliriz. O'ndan başka Allah yoktur. O'na dayandım ve işimi O'na havale ettim.

Matta İncili (IV, 6-7)'nden birlikte okuyalım. Bu iki âyette İsâ (a.s.)'nın kul, Allâh'ın ise Rab olduğu açıklanmıştır. Keza yedinci âyette, "İsâ ona dedi: Sen Allâh'ın Rabbi denmeyeceksin." diye yazılmıştır. Bu IV. babda özellikle şeytanın Hz. İsâ (a.s.)'yı sırtında taşıdığı, bir yerden diğer bir yere fırlattığı da bildirilir. Bu duruma göre şeytan nasıl olur da Allâh'ı sırtına alabilir? Allâh-u Teâlâ ise bütün bunlardan münezzehtir.

Sonra şeytan Hz. İsâ (a.s.) ya, "Kendisine secde etmesini, kendisine ibâdet etmesini ve dünya malına tamahkâr olmasını" emreder. Nasıl olur da şeytan Allâh'a karşı bu şekilde cüretkâr davranabilir? Şeytan Hz. İsâ (a.s.) dan bu şekilde davranmasını isteyince Hz. İsâ (a.s.) O'na geçmiş kitaplarda olduğu gibi şöylece cevap verir:

Sadece senin Allâh'ın olan Rabb'a secde et. Senin ibâdet edeceğin yalnız O'dur. Onuncu âyete bakalım. Bu âyette bildiğime göre İsâ (a.s.) kendisine "Allâh'ın Oğlu" diye bir isim vermemiş, aksine "insan oğlu" demiştir³. Şu kadar var ki, İncillerin iddiasına göre gûyâ İsâ (a.s.) "Allâh'ın Oğlu" sözünü duyduğunda kabûllenmemelik etmemiştir. Halbuki bu sözde İsâ (a.s.) için bir özellik yoktur.

Nitekim Tevrat ve İncil lûgatlerinde, her günahattan sakınan iyi kişiye "Allâh'ın Oğlu" denildiği görülmektedir. Matta İncili (V, 9) nde "Ne mutlu sulh edi-

- (1) Tevrat ve İncil cümlelerine âyet denilip denilmeyeceği hususu münakaşalı bir konudur. Müellif burada âyet tâbirini kullandığı için tercümede de aynı kelime muhafaza edilmiştir. (O.C.)
- (2) Bu sözleriyle müellif, hıristiyanların her zaman dinlerine bağlı olduklarını ve dinlerinin meselelerine ciddiyetle eğildiklerini ifade etmektedir. (O.C.)
- (3) Matta, VII, 10. Bu kitapta geçen İncil âyetlerinin Türkçe tercümeleri, Kitab-ı Mukaddes Şirketi'nce 1958 de İstanbul'da neşredilen Kitab-ı Mukaddes (Tevrat ve İncil) ten alınmıştır. (O.C.)

cilere, çünkü onlar Allâh'ın oğulları çağırılacaklar" denmektedir. Yine Matta İncili (V, 45) nde "Siz göklerde olan Baba'nızın oğulları olabilirsiniz", "Bundan dolayı semâvî Babanız kâmil olduğu gibi siz de kâmil olun"⁴ ve "Sakinin, insanlara salâhınızı onların önünde gösteriş için yapmayın, yoksa göklerde olan Babanızın önünde karşılığınız olmaz"⁵ cümleleri yer almaktadır.

Matta İncili (VII, 21) ni okuyanlara Mesih'in Allah olduğu vehmini vermek için "Lord" kelimesi "Rab" lâfzı ile karşılanmıştır. Halbuki âyetin devamını dikkatle okuyanlar, cümlenin Mesih'in kul olduğuna şahâdet ettiğini göreceklerdir. Doğru tercüme ise şöyledir: "Bana, Yâ Rab diyen her adam göklerin melekûtuna girecek değildir, ancak göklerde olan Babamın iradesini yapan girer."⁶

Yukarıda geçtiği gibi Allâh'a (Baba) tâbirinin itlak edilmesi İncil'de sayılamıyacak kadar çok yerde vardır. Bu tâbir sadece İsa (a.s.) ya has bir tâbir değildir. Nitekim "O zaman İsa cevap verdi ve dedi: Ey Baba, göğün ve yerin Rabbi, sana şükrederim ki, sen bu şeyleri hikmetlilerden ve akıllılardan gizledin ve onları küçük çocuklara ilham ettin"⁷ âyetinde de bu tâbir yer almaktadır.

Yine aynı İncil'de: "Ve İsa halkı salıverdikten sonra duâ etmek için dağa ayrıca çıktı, akşam olunca orada yalnız başına idi."⁸

Şimdi ben diyorum ki, eğer Hz. İsa (a.s.) Allah ise veya Al-

lah'tan bir parça ise nasıl namaz (duâ) kılar?⁹ Namaz, ancak Allâh'ın rahmetine muhtaç âciz kul için gereklidir. Nitekim, Allah Kur'ân-ı Kerim'inde bu konuda şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, siz hepiniz Allâh'a muhtaçsınız. Allah ise O, her şeyden müstağnidir, her hamde lâyıktır."¹⁰ Yine Kur'ân-ı Kerim'inde Allah:

"Göklerde ve yerde olan herkes müstesna olmamak üzere, O çok esirgeyici (Allâh'a) mutlaka kul olarak gelecektir."¹¹ buyurmaktadır. İncil'de ise şöyle bir ifade yer alır:

"Ve İsa oradan çıkıp Sur ve Sayda taraflarına çekildi. Ve işte Kenan'lı bir kadın o sınırlardan geldi ve yâ Rab, bana merhamet eyle, sen ey Dâvud Oğlu, kızım kötü bir cine tutulmuştur, diye bağırdı. Fakat İsa bir söz cevap vermedi. Ve şâkirdleri gelip onu uzaklaştırdı. Çünkü arkamızdan bağıyor diyerek İsa'ya yalvardılar. Fakat İsa cevap verip dedi: Ben İsrâil evinin kaybolmuş koyunlarından başkasına gönderilmedim. Fakat kadın geldi ve: Yâ Rab, bana yardım et, diye ona tapındı. Ve İsa cevap verip dedi: Çocukların ekmeğini, alıp onu köpeklerle atmak iyi değildir. Fakat kadın dedi: Evet yâ Rab, zîrâ köpekler de efendilerinin sofrasından düşen kırıntılardan yerler. O zaman İsa cevap verip kadına dedi: Ey kadın, imânın büyüktür; sana istediğin gibi olsun. Ve onun kızı o saatten iyi oldu."¹²

HZ. İSÂ (A.S.) NİN
İNSAN
OLDUĞUNA
DAİR
İNCİL'DEN
KESİN
DELİLLER

DİYANET
DERGİSİ
ZİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

103

(4) Matta, V, 48.

(5) Matta, VI, 1.

(6) Matta, VII, 21.

(7) Matta, XI, 25.

(8) Matta, XIV, 23.

(9) Hıristiyanlarda genellikle bütün ibâdetler dua şeklinde yapıldığı için müellif burada "salât" kelimesini kullanmıştır. (O.C.)

(10) Fâtır, 15.

(11) Meryem, 93.

(12) Matta, XV, 21-28.

Bu bahsedilen (Matta, XV, 21-28) Kenanlı kadının kissasında bâzı meseleler vardır:

1) Eğer kıssa doğru ise, sevgi ve acıma duygusunun İsâ (a.s.)'dan nefyedilmesi,

2) Hz. İsâ (a.s.) nın hiçbir şeyi eksik yapmamasına rağmen yalnız kavminin çocuklarını tedavi edip başkalarının çocuklarını tedavi etmeyecek kadar beğenilmeyecek bir taassuba sâhip oluşu,

3) Hz. İsâ (a.s.) nın ırkı ile böbürlenmesi, soyu ile öğünmesi, diğer insanları köpek sayacak kadar eksik tanınması,

4) Müşrik ve câhil bir kadının Hz. İsâ (a.s.) ile münakaşa etmesi ve kadının Hz. İsâ (a.s.) yı yenmesi.

Yine Matta İncili (XIX, 16-17) nde bir gencin İsâ (a.s.) ya gelerek:

— Ey sâlih adam, dediği, Hz. İsâ (a.s.) nın da ona:

— Bana niçin sâlih diyorsun, Allah'tan başka sâlih yoktur, diye cevap verdiği zikredilmektedir. Bu sözde de Hz. İsâ (a.s.) nın kul (beşer) olduğunu itiraf ettiği açıkça görülmektedir.

Matta İncili (XXI, 45-46) nde:

“Başkâhinler ve Ferisiler onun mesellerini işitince, kendileri için söylediğini anladılar. Ve onu tutmak istedilerse de, halktan korktular, çünkü onlar İsâ'yı peygamber sayarlardı” denmektedir. Bu cümlede de inananların o zamanda İsâ (a.s.) yı Allah, Allâh'ın Oğlu veya üç unsurdan biri (ekanim-i selâse) olarak tanımadıkları, aksine O'nu yalnızca peygamber kabûl ettikleri açıkça görülmektedir. Bu da Hz. İsâ (a.s.) nın ilâh olduğunu iddia edenlere karşı en kuvvetli bir delildir, keşke düşünebilseler.

Yine Matta İncili (XXIII, 8) nde:

“Fakat siz Rabbi diye çağırılmayın, zirâ sizin mualliminiz bir-

dir ve siz hep kardeşsiniz” diye geçmektedir. Burada da inananların Hz. İsâ (a.s.) yı kendi zamanında Allah, Allâh'ın Oğlu veya üç unsurdan biri olarak tanımadıkları, aksine O'nu yalnızca peygamber kabûl ettikleri açıkça görülmektedir. Bu da Hz. İsâ (a.s.) nın ilâh olduğunu iddia edenlere karşı en kuvvetli bir delildir, keşke düşünebilseler.

Yine Matta İncili (XXIII, 8) nde:

“Siz Rabbi diye çağırılmayın, zirâ sizin Rabbiniz bir olan Mesih'tir.” diye geçmektedir. Bu söz Mesih'in kul, Rabbin bir olup onun da Allah olduğu konusunda bir delildir. Bu âyeti kasten bozarak Arapça'ya tercüme ettiler ve zihinlerde öyle bir şüphe uyardırdılar ki, Mesih Allah'tır. Aynı âyetin İngilizce'ye tercümesine gelince, orada böyle bir tahrif söz konusu olmamıştır.

Yine Matta İncili (XXIII, 9) nde:

“Yeryüzünde kimseyi Babamız diye çağırmayın, zirâ Babanız birdir, O da gökyüzündedir.” denilir. Bu âyetten de İncil'de babalık, oğulluk tâbirinin kul ve Rab arasındaki ilgi mânâsına kullanıldığı, bunun Mesih'e mahsus olmayıp bütün insanlar için geçerli olduğu anlaşılır.

Yine Matta İncili (XXIV, 36) nde:

“Fakat o gün ve o saat hakkında ne göklerin melekleri ne de Oğul, yalnız Baba'dan başka kimse bir şey bilmez.” diye geçmektedir. Bu, kıyâmetin kopacağı zamanı Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği konusunda kat'î bir delildir. Yine bu cümle Hz. İsâ (a.s.) nın bilgisinin diğer insanlar gibi kısa oluşuna, bilgisi ile her şeyi kuşatanın ise yalnız Allah olduğuna bir delildir.

Yine Matta İncili (XXIV, 39) nde:

"Biraz ileri gitti, yere kapanıp, Ey Baba, eğer mümkünse bu kâse benden geçsin, fakat benim istediğim gibi değil, senin istediğin gibi olsun diye duâ etti." cümlesi yer almaktadır. Eğer bu doğru ise bunu söyleyen kişi Allâh'ın kudretini bilmiyor, aynı zamanda kendisinin Allâh'ın kulu ve kendisi üzerinde her türlü tasarrufa kâdir olan zâtın Allah olduğunu itiraf ediyor demektir.

Yine Matta İncili (XXVII, 7-8) nde:

"Ve öğütleşip yabancılara mezarlık olarak onlarla çömleğinin tarlasını satın aldılar. Bunun için o tarlaya bugüne kadar Kan Tarlası denildi." âyeti yer almaktadır. Bundan da anlıyoruz ki, İncil Hz. İsa (a.s.) zamanında yazılmamış bilâkis İsa (a.s.) dan uzun bir zaman sonra insanların zihinlerinde kalan hikâyelerden derlenip yazılmıştır.

Yine aynı bâbın 46 ncı âyetinde Hz. İsa (a.s.) yahûdilerin iddiaları üzerine haça gerildiğinde: "Allâh'ım, Allâh'ım beni niçin terkettin" diye avazının çıktığı kadar bağırmıştır. Bu sözü söyleyenin değil Allâh'ın peygamberlerinden biri olması, Allâh'a inanan bir kişi olması bile mümkün değildir. Çünkü Allah va'dinden hulfetmez. Allâh'ın peygamberleri de bu va'di gerçekleştireceği hususunda Allah'tan şüphe etmezler.

Yuhanna İncili (XIV, 15-16) nde:

"Eğer beni seviyorsanız emirlerimi tutarsınız. Ben de Baba'ya yalvaracağım ve O size başka bir Tesellici, hakikat rûhunu verecektir, tâ ki dâimâ sizinle beraber olsun." denilmektedir.

İslâm âlimleri bu "Tesellici hakikat rûhu'nun Muhammed (s.a.s.) olduğunu, O'nun kıyâmet gününe kadar bâki oluşunun ise,

kendisine indirilen kitap ve şerhatinin bâki olacağı mânâsına geldiğini ifade etmişlerdir.

Yine Yuhanna İncili (XV, 26-27) nde:

"Babadan size göndereceğim Tesellici, Babadan çıkan hakikat rûhu geldiği zaman benim için o şahâdet edecektir. Siz de şahâdet edersiniz, çünkü başlangıçtan benimle berabersiniz." denilmektedir.

Yine Yuhanna İncili (XVI, 5-9) nde:

"Şimdi, size beni gönderene gidiyorum ve sizden kimse nereye gidiyorsun diye bana sormuyor. Fakat size bu şeyleri söylediğim için yüreğinizi keder doldurdu. Bununla beraber ben size hakikati söylüyorum, benim gitmem sizin için hayırlıdır, çünkü gitmezsem Tesellici size gelmez, fakat gidersem onu size gönderirim ve o geldiği zaman günah için, salâh için dünyayı ilzam edecektir." sözleri yer almaktadır.

Yine Yuhanna İncili (XVI, 12-14) nde:

"Size söyleyecek daha çok şeylerim var, fakat şimdi dayanamazsınız. Fakat O, hakikat rûhu gelince size her hakikate yol gösterecek, zîrâ kendiliğinden söylemeyecektir, fakat her ne işitirse söyleyecek ve gelecek şeyleri size bildirecektir. O beni ta'ziz edecektir, çünkü benimkinden alacak ve size bildirecektir." denilmektedir.

Yine aynı İncil'in aynı bâbı 16 ncı âyetinde:

"Bir zaman beni artık görmeyeceksiniz, az bir zaman geçtikten sonra beni göreceksiniz, çünkü ben Baba'ya gidiyorum." diye geçmektedir.

İslâm âlimleri derler ki: Mesih'in kendinden sonra gelecek kişi hakkında saydığı bu sıfatlar, Hz. Muhammed (s.a.s.) hâric, hiç kimsede toplanmamıştır. Mesih'in müjdelediği bu şahıs İncillerde

HZ. İSÂ (A.S.) NİN
İNSAN
OLDUĞUNA
DAİR
İNCİL'DEN
KESİN
DELİLLER

DIYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

(Faraklit) diye geçmektedir¹³. Sonradan gelen mütercimler bu yukarıda geçen âyetleri yok ederek lâzan "Rûhu'l-Hak", bâzan "Tesellici", bâzan da "Rûhu'l-Kuds" şekline soktular. Bu kelime (Faraklit) Yunancadır ve mânâsı "Çok öğülen"dir; bu da Muhammed lâfzını karşılar.

Yine Yuhanna İncii (XVII, 3) nde:

"Edebî hayat da şu ki, seni yalnız gerçek Allâh'ı ve gönderdiğin İsâ Mesih'i bilsinler" denilmektedir.

Markos İncili (XII, 28-30) nde:

"Yazıcılardan biri gelip onları mubahase ederken işitti ve onlara iyi cevap verdiğini bilerek, hep emirlerin birincisi hangisidir diye ona sordu. İsâ cevap verdi, birincisi dinle ey İsrâil, Allâh'ımız Rab bir olan Rab'dir ve Rab Allâh'ını bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün fikrinle ve bütün kuvvetinle seveceksin." diye geçmektedir. Birinci vasiyyet budur.

Yine Markos İncili (XII, 32) nde:

"Yazıcı ona dedi, çok iyi muallim, hakikat üzere dedin ki, Allah birdir, O'ndan başka yoktur." sözleri yer alır.

Yine Markos İncili (XII, 34) nde:

"İsâ da onun akıllıca cevap verdiğini gördüğü vakit kendisine dedi: Allâh'ın melekûtundan uzak değilsin." diye geçmektedir.

Ben de derim ki: Mesih (a.s.) Allâh'ın bir olduğuna, O'ndan başka ilâh bulunmadığına şahâdet etmektedir. Kim Allâh'ın birliğine inanırsa, o Allâh'ın melekûtuna yakın olur. Kim de Allâh'a şirk

koşarsa veya onu üçten biri (teslis) sayarsa Allâh'ın melekûtundan uzak olur. Her kim de Allâh'ın melekûtundan uzak olursa o Allâh'ın düşmanıdır.

Yine Markos İncili (XVI, 12) nde:

"Bu günü ve bu saati o ikisini gökyüzündeki melekler ve Oğul bilmez, ancak Baba bilir." diye geçmektedir. Ben diyorum ki, bu sözün benzeri yukarıda Matta İncili'nde geçmişti; o da kıyâmetin vaktini Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceğine dair Kur'an âyetinin aynısı idi. Böylece İsâ'nın kulluğu sâbit olur ve Allah oluşunun muhal bulunduğu meydana çıkar, teslis hurâfesi de yıkılır gider.

Yuhanna İncili (XX, 16-18) nde:

"İsâ ona Meryem! dedi. O da dönüp ona İbrânice Rabbunî dedi ki, Muallim demektir. İsâ ona dedi, bana dokunma, çünkü ben daha Babanın yanına çıkmadım, fakat kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Allâh'ımın ve sizin Allâh'ınızın yanına çıkıyorum. Mecdelli Meryem gelip şâkirdlere Rabbi gördüğünü ve Rabbin kendisine bunları söylediğini bildirdi." diye geçmektedir.

Ben derim ki, bu cümlelerle Mesih, Allâhu Teâlâ'nın gerek kendisinin ve gerekse başkalarının Tanrısı olduğuna; kulluk konusunda kendisiyle diğer insanlar arasında fark bulunmadığına, Hz. İsâ (a.s.) nın Allah olduğuna kim inanırsa o adamın aynı zamanda İsâ (a.s.) yı ve bütün peygamberleri tekzip edeceğine şahâdet etmektedir.

(13) 1842 de Londra'da tabolunan Yuhanna İncili'nin Arapça tercümesinin meâlî şöyledir: "Ben Pederimden isteyeceğim, sizinle ebediyen beraber kalmak için size başka bir Faraklit verecektir". Faraklit'ten maksat ise Peygamber-i âlişân Efendimizdir. Çünkü Faraklit kelimesinin Yunanca aslı "Pliriklitüs"tür, bunun mânâsı Ahmed demektir. (Ömer Nasûhi Bilmen, Kur'an-ı Kerim'in Türkçe Meâl-i Âlisi ve Tefsiri, İst., 1966, VIII, 3710).

HZ. İSÂ'NİN HAÇA GERİLME KISSASININ UYDURMA OLDUĞUNA DAİR EK BİLGİLER

I. Delil: Bizzat İncil Hz. İsa (a.s.) nin kendi kavmi arasında bilinen bir kişi olduğunu, Süleyman Heykeli adını verdikleri Mes-cid-i Aksâ'da onlara hitâbettiğini, otuz dirhem vererek bulunduğu yeri göstermesi için yahûdilerin kiralık insan tutmaya ihtiyaçları bulunmadığını açıklamaktadır.

II. Delil: Bizzat kendileri okinci havâri olan Yahûda'nın (Yahûda İskariyot)¹⁴ yahûdilere otuz dirhem karşılığında Hz. İsa (a.s.) nin bulunduğu yeri göstereceğini anlatıp dururlar. Halbuki Yahûda Hz. İsa (a.s.) nin yerini gösterip de onlar Hz. İsa (a.s.) yı öldürünce kendilerine paralarını geri vermiş, yaptıkları bu kötü işten teberri etmiş, pişman olup kendi kendini boğarak öldürmüştür. Bütün bunlar 24 saatten daha az bir zamanda olup bitmiştir. O halde burada gizlenemeyecek kadar çelişkilerin bulunduğu kendiliğinden ortaya çıkar.

III. Delil: Bu, delillerin en büyüğüdür, hattâ yalnız başına bu delil bile (Haça Gerilme) nin uydurma bir şey olduğunu ispatlamaya yeterlidir. Söylenildiğine göre yahûdiler kendi aralarında Hz. İsa (a.s.) yı öldürmek için karar almışlar, vâli Pilâtus'un¹⁵ muvafakatını temin için Yahûda'yı ona göndermişler. Şimdi bir de bu konuda İncil ne diyor ona bakalım:

"Ve İsa vâlinin önünde durdu, vâli ondan, sen yahûdilerin kralı mısın, diye sordu. İsa da ona, söylediğin gibidir, dedi. Başkâhinler ve ihtiyarlar tarafından

itham edildiği zaman İsa hiç cevap vermedi. O vakit Pilâtus ona dedi: Sana karşı ne kadar şeyler şahâdet ettiklerini işitmiyor musun? İsa ona cevap olarak bir tek söz bile söylemedi, vâli buna son derece şaşı."¹⁶

Hıristiyanlar bu "Haça Gerilme"yi te'vil ederek Hz. İsa (a.s.), insanların günahlarını affettirmek için canını fena etti demektedirler. Durum onların dediği gibi ise niçin Allah'tan kadehin (ölümün) kendisinden uzaklaştırılmasını istedi? Niçin haça gerili iken bağırarak: "Yâ Rab, niçin beni terkettin, bana zulmettin?" diye sızlandı? Eğer Hz. İsa (a.s.) da nefsini ve ümmetini temize çıkarmak endişesi olmasaydı hakikati açıklamak için nasıl olur da konuşmazdı? Halbuki Hz. İsa (a.s.) belâgatli konuşan fasih bir kişi idi. Kendisi uzun konuşmalarını, yahûdi âlimlerini azarlayarak ve onların aklını doğruya vardırmaya çalışarak sürdürürdü. Hiçbir akıl sâhibi bunun doğru olduğunu söyleyemez. Haça gerilme olayı ve İsa (a.s.) nin canını fedâ edişinin bâtil olduğu anlaşılınca, Hıristiyanlığın bu yalana dayanan inanç sisteminin tamamı da böylece temelinden yıkılmış oldu.

HİRİSTİYANLARIN MÜSLÜMANLARA KARŞI TAASSUP VE DÜŞMANLIKLARI

Misak Gazetesi'nde okuduğum bir yazı bana, hıristiyanların taassubunu, İslâm'a görüntüleri ters çeviren, başı ayak şekline döndüren şaşı bir gözle bakışlarını ve körükörüne sapkınlıklarını hatırlatıyor.

Hz. İSÂ (A.S.) NİN
İNSAN
OLDUĞUNA
DAİR
İNCİL'DEN
KESİN
DELİLLER

DİYANET
DERGİSİ
ZİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

107

(14) Matta, XXVI, 14.

(15) Matta, XXVII, 13.

(16) Matta, XXVII, 11-14.

lattı. Aynı şey bana şunu da hatırlattı:

Ben bir zamanlar Hindistan'da "Nedvetü'l-Ulemâ Öğretim Merkezi"nde muhterem Süleyman Nedvi ve Dr. Abdülalî'nin davetlisi olarak misâfir hoca idim. Gördüm ki bu asırda yabancı bir dil öğrenen herkese, o dilin kültürünü de takibetmek zorunludur. Hindistan'da hâkim dil İngilizce'dir. Ben de kendi öğrencilerim ve başkalarından İngilizce öğrenmeğe başladım. Fakat çok geçmeden anladım ki, Hindistan'daki İngilizce, İngilizlerin konuştuğu dile de uymuyordu, edebiyâtına da uymuyordu. Bunun üzerine Hıristiyan İrtibat Bürosuna (İrsâliye) gittim. Büronun başkanı Kennedy adında biri idi. Buna ücretle İngilizce dersleri vermesini rica ettim. Dedi ki, ders için ücret almam, eğer burada verdiğim vaazlara gelersen İngilizcen ilerleyebilir. Ona dedim ki: Ben henüz dilde acemiyim, vaazları anlayamam. Bana dedi ki: Öyleyse gel, her hafta sana üç ders vereceğim, her ders yarım saat sürecek. Toplantılara muntazam devama başladım. Kennedy aşağı yukarı elli yaşları civarında kranta bir adamdı, davet için cesareti ve kabiliyeti yoktu. Ancak geçimini temin için çalışıyordu. Bundan dolayı oraya çok az gelen oluyordu. Onun vaaz derslerinde ancak üç kişi hazır bulunurdu, hanımı dördüncü, ben de beşinci kişi oluyorduk.

Noel Bayramı diye adlandırdıkları Milâdî Yılbaşı gelince Meryem Oğlu İsâ (a.s.) nin hayat hikâyesi ve davranışlarının anlatılacağını gazetelerde ilân etti ve hoparlörlerle etrafa duyurdu. Dinlemek için bir hayli gelen oldu, hattâ o kadar ki, irtibat bürosunda boş yer kalmamıştı. Vaaz es-

nasında yardım etmesi için diğer bir papazı da çağırdı. Her ikisi vaaz için kürsüye sıra ile inip çıkıyorlardı. Her iki papaz vaaz kürsüsünde resimleri açıklamak ve vaaz etmek için kürsüye sıra ile çıktılar. Toplantı henüz bitmişti ki, Smith adındaki Amerikalı papaz bana çattı. Bu olay 1930 yılında cereyan etmişti.

Smith bana dedi ki: Sen Müslüman mısın? Evet, dedim. O bana, Muhammed (s.a.s.) târih bilmez, dedi. Ben ona, sen bunu nereden biliyorsun, dedim. Smith, bu husûsu Kur'ân-ı Kerim'de belirtmektedir, dedi ve şu âyeti okudu:

"Ey Hârûn'un kız kardeşi, senin baban kötü bir adam değildi. Anan da iffetsiz bir kadın değildi."¹⁷

Ben de Smith'e dedim ki: Sen henüz hıristiyanların hilelerini ve müslümanlara karşı güttükleri düşmanlıklarını anlama konusunda Corc Seyl seviyesinde bir bilgiye sâhip değilsin. Kur'ân-ı Kerim'i İngilizce'ye ilk defa tercüme eden Corc, bu âyet tercümesinin dipnotunda aynen şöyle diyor:

Hıristiyan kardeşlerimizin bu âyeti bahâne ederek müslümanlara karşı yaptıkları itirazlar boştur. Çünkü hiçbir müslüman bu âyette geçen Hârûn'u "Mûsâ'nın kardeşi" diye tefsir etmemiştir. Hattâ Mûsâ (a.s.) ve kardeşi Hârûn ile İsâ (a.s.) ve annesi Meryem arasında yüzyıllar geçmiştir denilmektedir.

Smith bana dedi ki: Aligarh İslâm Üniversitesi kurucusu Seyyid Ahmed Han da bu itirazı kabûl etmektedir. Ben de ona dedim ki: Ben Seyyid Ahmed Han'ın sözünü kabûl etmiyorum, onu tanımıyorum da. Ben İslâm düşmanlığı hakkındaki cevabı, senin

milletine mensup geçmiş bir kişinin dilinden dinledim, bu söz sana yeter zannederim.

Smith bana ayrıca Kur'an-ı Kerim'de çelişki bulunduğunu söyledi ve bununla ilgili olarak şu iki âyeti gösterdi:

1) "(Ve dedik ki) İncil sahipleri Allâh'ın onun içinde indirdiği (hükümler) le hükümler. Kim Allâh'ın indirdiği (ahkâm) ile hükmetmezse onlar fâsıkların tâ kendileridir."¹⁸

2) "Kim İslâm'dan başka bir din ararsa ondan (bu din) aslâ kabûl olunmaz ve o, âhirette de en büyük zarara uğrayanlardan dir."¹⁹ Smith sözüne devamla: "Bu âyetlerin her ikisiyle birden amel etmeye nasıl muktedir olabiliriz." dedi. Birazcık düşündükten sonra Allâh'ın verdiği ilhamla şöyle dedim: Bu itiraza cevap vermeden önce Peygamberimiz (s.a.s.) le hristiyanlar arasındaki düşmanlığı bir düşünmemiz gerekir. Bu düşmanlığın sebebi ne idi? Bana, sen söyle dedi. Dedim ki, düşmanlık Meryem'in oğlu İsa (a.s.) konusunda idi. Necran Hristiyanları Peygamberimiz (s.a.s.) e geldiler ve kendi dostlarını küçük görmeye Allah elçisini itham ettiler. Peygamberimiz (s.a.s.) sordu:

Sâhibiniz (efendiniz) kimdir? Onlar da, Meryem oğlu İsa, dediler. Peygamberimiz (s.a.s.) tekrar sordu:

Nasıl eksik göstermişim ben? Dediler ki: Sen O'nun Allâh'ın oğlu olduğunu inkâr ederek İsa (a.s.) nın diğer insanlar gibi bir beşer olduğunu iddia ettin. Hz. Muhammed (s.a.s.) bu konuda onlarla münakaşaya girişti. Onlara Hz. İsa (a.s.) nın insan oldu-

ğuna dair deliller getirdi, ama nâfile. İnadlarından döndürmek mümkün olmadı onları. Bunun üzerine Allah Hz. İsa (a.s.) nın durumu ile ilgili olarak şu iki âyeti gönderdi:

1) "Muhakkak ki İsa'nın hâli de (yâni babasız dünyaya gelişi de) Allah indinde Âdem'in hâli gibidir. (Allah) O'nu (Âdem'i) topraktan yarattı, sonra ona "ol" dedi, o da (can gelip) oluverdi."²⁰

2) "(Bü) Hak (ve hakikat) Rabbinden (gelen bir gerçek) dir. Öyle ise şüphecilerden olma."²¹

Necran Hristiyanlarının inadlarında ısrar edişleri ve "Hz. İsa (a.s.) Allâh'ın Oğludur, tesliden bir unsurdur" demeleri üzerine Allâh onlarla karşılıklı bedduâyı (mubâhale) emretti. Hz. Muhammed (s.a.s.) onlarla karşılıklı mubâhale için dışarı çıkınca bundan korktular ve Hz. Muhammed (s.a.s.) ile sulh yaptılar. Bu düşmanlıkla ilgili olarak Allâh-u Teâlâ şöyle buyurur:

"İncil sahipleri Allâh'ın, O'nun içinde indirdiği (hükümler) le hükümler..."²²

Peygamberimiz (s.a.s.) e Hristiyan Necran heyetinin gelişleri, Peygamber'in, izniyle O'nun mescidinde ibâdet edişleri vb. diğer hususlar hadîs ve sîyer kitaplarında anlatılmaktadır.

Smith dedi ki: Fakat İnciller, Hz. İsa (a.s.) nın Allâh'ın Oğlu ve üç unsurdan biri (teslis) olduğunu söyler. Ona dedim ki: Ben İncilleri okumadım, fakat kuvvetle inanıyorum ki, İnciller haktır ve Allah tarafından gönderilmiştir. Allah'tan gelende ise ihtilâf bulunmaz. Bundan dolayı İncil'in, Allâh'ın birliği ve Meryem Oğlu İsa'nın kul olduğu konularında

(18) el-Mâide, 47.

(19) Âli İmrân, 85.

(20) Âli İmrân, 59.

(21) Âli İmrân, 60.

(22) el-Mâide, 47.

Kur'an-ı Kerim'e uygun olması zarûridir, bu sizin inancınız. Taassup sizi Tevrat ve İncil'i okumaktan men ediyor. Bana gelince, bende üç dilde yapılmış Kur'an tercümesi var. Ona dedim ki: Arapça İncil'e gelince, onun dili bozuktur, anlaşılmaz; ama İngilizce İncil'i okumak için İngilizce öğreniyorum. Smith bana dedi ki: Okuma işini bana bırak, ben senin için Londra'dan bir İncil isteyeyim, bir ay sürmez gelir. Ben de, peki dedim. İngilizce İncil gelince bana İncil'le birlikte İngilizce bir de mektup yazmıştı. Mektubunda şöyle diyordu: Allah'tan sana bu kitapla çok mutluluklar vermesini diliyorum. İncil'ini alınca okumaya başladım. Anlayamadığım kelimeleri lûgatlerden çıkardım. Sonra İncil'i üçüncü defa tekrar okudum ve bu meseleleri (Matta İncili Üzerine Bazı Notlar) adı altında bir kitapçıkta topladım. Bu notları Basra'da yayınlanan Genç Müslümanlar Dergisi'nde neşrettim. Dergiyi arkadaşım Hacı Tâhâ el-Feyyaz (Alâh'ın rahmeti onun üzerine olsun) çıkarıyordu. Bu notlardan Emir Şekib Arslan haberdar olunca onları benden istedi. Dedim ki: O notlar matbaada kayboldu. Şekib Arslan bu notların kaybına çok üzüldü. Hal böyle olmakla beraber ben şimdi o notların benzerini veya onlardan daha güzelini yazabilirim. Müslüman kardeşlerimizden pek çoğu, dinlerini müdâfaa konusunda gayret göstermiyorlar; dîni müdâfaa edenlere yardım etmedikleri gibi onları küçük bile görüyorlar.

Mektup bana geldiğinde Smith'e teşekkürle cevap vermiştim. Mektubunu okuyunca mânâsını derhal anladım. Smith'e ikinci bir mektup yazarak dedim ki: Allah duânı kabûl etsin ve bana bu kitapla sonsuz mutluluklar versin. Fakat dilediğin mutlulukla benimki farklıdır ve onu geçer-

siz kılmaktadır. Münâzara esnasında sen bana bazı şeyler söylemiştin. Halbuki ben İncil'in falanca faslında falanca âyetinde senin iddialarının asılsız olduğunu ve İncil'in Allâh'ın birliği, İsâ (a.s.)'nın kul oluşu konularında son derece açık, Kur'an'ınkinin aynı olan deliller getirdiğini gördüm. Bunlardan yedi tanesini Smith'e mektupta saydım. Kendisiyle en son görüşmemiz de bu olmuştur.

Ben bu genç papazın çağrısında samîmî olduğuna, yiğitçe bir davranışın en güzel örneğini verdiğine şahâdet ederim.

Ben ona her ne zaman iddialarının akla muhâlif olduğunu söylemişsem o bana şöyle demiştir: Gerçekte akıl noksandır, Alâh'ın kelâmı ise noksansızdır. Bizim bilmediğimiz şeyleri Allah bilir. Onu bir defa daha bana kitap gelmeden önce İrtibat Bürosunda ziyâret etmiştim. Gerek halk arasında ve gerekse tenhada et yemediğini gördüm. Açsına kendisi için sebze yemekleri yapmasını, karısı ve oğlu için ise etli yemekler hazırlamasını söylüyordu. Bunun sebebini sordum. Bana dedi ki: Hıristiyanlığa girmeleri için çağrıda bulunduğum bu putperestler et yemekten şiddetle tiksiniyorlar. Ben onları dine ısındırıyorum. Bundan dolayı Mesih nâmına et yemekten vazgeçtim. Ben ona dedim ki: Onlar senin evde ne yaptığını görmüyorlar mı? Dedi ki: Ben, et yemeyen bu insanları kendi dînime çağırırken et yemek sûretiyle onları yalanlayamam.

Bundan dolayı onun dâveti bu insanlar üzerinde etkisini gösteriyordu. Bir defasında ben otuz âile reisinin kadınları ve çocuklarıyla onun emrine aynen uyduklarına şahit olmuştum. Onlara kilişe yapmalarını emretti, onlar da çok fakir olmalarına rağmen bu kiliseyi kendi elleriyle yaptılar.

Bu olay Kinau şehrinde bana İngilizce öğreten papazın hilâfına meydana gelmişti. Bu papaza hiç kimse inanmıyordu, çünkü papazın bizzat kendisi inanmış bir insan değildi. Dâvâya ihlâsla bağlılık, dâvâ bâtil da olsa başarının sırrıdır. Günümüzde hıristiyan misyonerlerinin, tecrübesiz müslüman gençlerine karşı mugâlata yaparak, "Kur'ân-ı Kerim şüphesiz bize yardım ediyor ve üstünlük veriyor" demelerini de gözden uzak tutmamak gerek. Misyonerler bu safsatalarına şu âyeti delil getiriyorlar:

"O zaman Allah şöyle dedi (miş)di: Ey İsa, şüphesiz ki seni öldürecek olan (onlar değil) benim, seni kendime yükseltip kaldıracak, seni küfredenlerin içinden tertemiz (kurtarıp) çıkaracak ve sana tâbi olanları kıyâmet gününe kadar küfredenlerin üstünde tutacak da (benim)..."²³

Kuzey Afrika'lı bir genç bana şu haberi vermişti: Rabat'ta dayalı döşeli odalara sâhip bir papaz var. Papaz bu odalarda Kuzey Afrika'lı gençleri kendine çekmek ve dinlerinden döndürmek için bedava oturtuyor. Bu papaz gençlere, siz, hıristiyanların her memlekette göze batan zenginliklerini, üstünlüklerini, kuvvetli oluşlarını, mes'ud ve bahtiyarlıklarını gördüğünüz zaman bu sizi hayrete düşürmesin. Çünkü Kur'ân-ı Kerim hıristiyanlara bu türlü üstünlükleri va'detmiştir. Papaz bu sözlerden sonra yukarıda geçen âyeti (Âl-i İmran, 55) hatırlatmıştır. Gençler papazın doğru söylediğine inanmışlar, içlerinden bu âyetin mânâsını bilen tek bir kişi çıkmamış. Ben ona dedim ki: O papaz size yalan söylemiş, hakikatı gizlemiştir. Eğer durum onun dedi-

ği gibi olsaydı Necran hıristiyanları muvaffak olurlardı. Onların 120 bin muhârip askerleri vardı, buna rağmen Hz. Muhammed (s. a.s.) ile sulh yapmak ve O'na cizye vermek için can atıyorlardı. Eğer onun dediği doğru olsaydı Hz. Muhammed (s.a.s.) Tebuk Gazvesi'nde onları yenemezdi. Bu gazvede rumlar Rasûlullah (s.a.s.) tan korktular ve onunla savaşmaktan çekindiler.

Eğer onun dediği doğru olsaydı —şimdi adına Suriye denilen— Şam civarındaki Bizans rumları kesin yenilgiye uğratılmaz, o yüzyıllar boyu sâhip oldukları bu şehirleri terketmezlerdi.

Eğer onun dediği doğru olsaydı Rasûlullah (s.a.s.)'ın ashâbı, hıristiyan olan Mısırlıları yenemezdi.

Eğer onun dediği doğru olsaydı Kuzey Afrika'lılar İspanya ve Güney Fransa'yı istilâ etmez ve İspanya'da arapların ortaklığı ile 800 yıl hükümran olamazlardı.

Eğer onun dediği doğru olsaydı hıristiyanlar Kostantiniyye (İstanbul) savaşlarında mağlûp edilemez, müslümanlar oraları fethedemez ve günümüze kadar da İstanbul müslüman nesillerin ellerinde kalmakta devam edemezdi.

"... Sana tâbi olanları kıyâmet gününe kadar küfredenlerin üstünde tutacak da (benim)..."²⁴ âyetinde (tâbi olanlar) dan maksat, Allâh'ın birliğine, bütün peygamberlerine ve bütün kitaplarına inanan müslümanlardır. (Küfredenlerin üstünde tutacak da benim) den maksat ise Allâh'a inanmayan, yâhut O'nun "bir"liğini tanımayan, yâhut kitaplarından veya rasûllerinden bâzılarını

HZ. İSÂ (A.S.) NİN
İNSAN
OLDUĞUNA
DAİR
İNCİL'DEN
KESİN
DELİLLER

DİYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

(23) Âli İmrân, 55.

(24) Âli İmrân, 55.

inkâr edenlerdir. Halbuki bu âyet müslümanların lehine bir delildir. Genç bu sözlerime hayret etti. Böylelikle de üzüntülerini gidermiş oldu. Müslümanların çoğu günümüzde durumları ile şu beyti hatırlatıyorlar:

Beni ayıplayanlar zannettiler
ki ben rûhî buhran içindeyim,
Doğru söylüyorlar, fakat
benim buhranım devamlıdır.

Ne şaşılacak şey, hıristiyanlar Kur'an'a baktıkları zaman Hakkı öğrenmek maksadıyla katıyyen görmek istemezler; aksine araştırmak kastıyla gûya ve meselâ şöyle derler: Muhammed (s.a.s.) bu kıssayı nereden çıkar-
dı? Bunu derinliğine araştırmak-
tan bir an bile geri durmazlar. Eğer bu kıssaya benzer bir kıs-
sayı Tevrat'ta, İncil'de veya Tal-
mud'da bulurlarsa sevinçlerinden
havaya uçarlar ve kendilerini ara-
makta oldukları yitiklerini bul-
muş zannederler ve iki kussa ve-
ya iki din arasındaki yitiklerini
mühimsemeden o kussanın bu kay-
naklardan alındığına kesinlikle
hükmederler.

Meselâ Nuh (a.s.) kıssası da bunlardan biridir. Hıristiyanlar kesinlikle iddia ederler ki, Kur'an bu kıssayı Tevrat'tan almıştır. Halbuki bu kıssanın nâzil oluşu zamanında Mekke'de bir tek yahûdi olmadığı gibi, okuma-yazma bilenlerin sayısı da yok denecek kadar azdı. Yine bu zamanda yahûdilerle Peygamberimiz (s.a.s.) arasında düşmanlık ve kin de yoktu. Bütün bunlardan öte Peygamberimiz (s.a.s.) okuma-yazma bilmiyordu ve düşmanları O'nu devamlı olarak gözetliyorlardı. Onlar okur-yazar bir kişinin Peygamberimiz (s.a.s.) e gelip gittiğini veya Peygamberimiz (s.a.s.) in böyle bir adama arasına uğradığını görselerdi Allah Elçisini rezil ederlerdi.

Nuh (a.s.) kıssası Tevrat'ta gemisinin uzunluğu, genişliği ve

yüksekliğine varıncaya kadar her şeyi ile ayrıntılı olarak anlatılmıştır. İşte bundan dolayı dine sırt çevirenler Tevrat'ta kusur bulmak için bunu bir hücum vesilesi yaparlar ve derler ki: Bu şekildeki bir geminin denizde bir dakika bile kalması mümkün değildir. Ama Kur'an'ın anlattığı Nuh (a.s.) kıssasına gelince, bu konuda aleyhde konuşmaya kim-
senin gücü yetmez.

İşte böylece Tevrat'ta yeryüzünün kısımları ve coğrafyasından bahsedilişi, Tevrat'ın doğru olup olmadığına şüphe edenler için kusur bulmalarına vesile oldu. Fakat onlar Kur'an'da hücumlarına hedef yapmak için hiçbir şey bulamadılar. Sonra sen Kur'an'da bir kıssa okursan aynı kıssayı bir de Tevrat'tan okuduğunda iki kıssa arasında bir hayli zıtlık bulacaksın. Yine sen Kur'an'daki kıssa üslubunun cezbedici ilâhî bir üslup olduğunu, müjde ve korkutma ile mev'izaları süslediğini, insan sözündeki ifade tarzlarından tamamen uzak olduğunu da göreceksin. Tevrat'ta ise bütün bunların aksini bulursun.

Onlar Kur'an'a âit kıssalar arasında Tevrat, İncil ve Talmud'da Lokman Kıssası gibi bir kıssanın aynısını bulamadıklarında derler ki: Bu, Arap mitolojilerinden ve masallarından bir şeydir. Ama Tevrat ve İncil'e yöneldiklerinde kitâbın üzerine altın suyu ile (el-Kitâbu'l-Mukaddes) diye yazıyorlar ve okuyanı emr-i vâki karşısında bırakıyorlar. Fakat bütün bunları kilise düşmanları ter-
vic etmiyorlar, ancak onlar yahûdi ve hıristiyan kitaplarını acı bir dille tenkid ediyorlar.

Ben Bonn Üniversitesinde öğrenci ve konferansçı hoca sıfatıyla bulunuyordum. Aynı üniversitede Ya'kûbî adında bir öğrenci de vardı. Ya'kûbî, yarı yahûdi sa-

yılırdı. Bu, ana-babasından biri yahûdi, diğeri Alman olanlar hakkında kullanılan bir Hitler terimidir. Hürriyetlerin baskı ile boğulduğu bu devrede tam yahûdi olanlara tanınmayan haklar bu yarı yahûdilere tanınıyordu, mevcut hükümler yahûdilerin aleyhine işliyordu. Meselâ Alman okullarında öğrenim yapamamak da bunlardan biriydi. Bu hükümlerin yahûdilere tatbiki zarûri olmadığı halde okul müdürlerinin ekserisi yahûdileri küçük gördükleri için onlara karşı kanunsuz olarak tatbik ederlerdi. Halbuki bu hükümlerin kanunsuz olarak yahûdilere uygulanması gerekmezdi. Bununla beraber Almanlardan müsamahakâr olanlar yahûdileri üniversiteye kabûl ederlerdi.

Bonn Üniversitesi Şarkiyat Bölümü Başkanı müsamahakâr bir kişi idi. Benim Ya'kub'la herhangi bir düşmanlığım yoktu. Arapça ve İslâmiyetle ilgili konferanslarma gelmesine müsaade ediyordum. Fakat o işe düşmanlıkla başladı. Ortada benim Arap olmamdan başka bir şey yoktu. Bölümün müdür vekili Hefning adında bir Katolikti.

Bana iki sebepten dolayı kin güdüyordu:

1) Ders okutulacak sınıf konusunda onunla ihtilâfa düşmüştük. Eski müdür benim lehime karar vermişti, o da bunu izzet-i nefis meselesi yaptı ve içine attı.

2) O kendisi İbrânî dili profesörü olmakla beraber öğrencisi Ya'kûbî onun hocası idi ve ondan daha iyi İbrânice biliyordu, çünkü yarı yarıya yahûdi sayılırdı.

Burada üçüncü bir husus daha var; katolikler, Nâziler iktidarda iken yahûdilerle işbirliği yapıyorlardı.

Ya'kûbî bana eziyet edeceğini zannetti ve eziyetine de başladı. Bu cümleden olarak bir gün biz kütüphânedeki idik. Ya'kûbî

birden ayağa kalktı. Kur'an-ı Kerim'i aldı, kürsünün üstüne koydu ve orada bulunanlara:

— Bakın işte bu Allâh'ın kelâmıdır, dedi. Başladı gülmeğe. Orada bulunanları güldürmek istedi ise de kendisi ile birlikte hiç kimse gülmedi.

Ben ayağa kalktım, Tevrat ve İncil'i elime aldım. Bu kitabın üzerine Almanca olarak (el-Kitâbu'l-Mukaddes) in karşılığı olan (Das Heilige Buch) yazılmıştı. Kur'an'a gelince, Kur'an'ın üzerinde de (Muhammed'in Kur'an'ı) cümlesi yazılı idi. Tevrat ve İncil'i Kur'an'ın yanına koydum, sonra ona döndüm ve şöyle dedim:

— Ey Yahûdi, —Tevrat ve İncil'i göstererek— eğer bunlar Allâh'ın kelâmı ise —Kur'an'ı göstererek— bu da Allâh'ın kelâmıdır. Biz çocuk da değiliz, avam tabakasından câhil kimseler de değiliz. Biz üniversitelerde öğrenciyiz, inceleme ve araştırma yollarını öğreniyoruz. Bu iki kitabı (Tevrat ve İncil'i) insan olan iki şahıs getirdi (tebliğ etti). Bu kitabı da (Kur'an) keza bir insan tebliğ etti. Bundan dolayı bu iki kitabın kesinlikle Allah kelâmı olması gerekir de neden bu kitabın (Kur'an) kesinlikle Allah kelâmı olması gerekmez? Halbuki bu kitapların bize getirdiği şekiller (bilgiler) birdir. Öyle ise yürüttüğünüz bu mantık kocakarı (âcizlerin) mantığıdır.

Ya'kûbî bana dedi ki:

— Ben senin dediğini biliyorum, ben hıristiyanım (Protestan). Hiçbir şekilde yahûdi omadım. Muhakkak ki kanun, bu ithamın üzerine seni takip edecektir.

Ona dedim ki:

— Eğer sen yahûdi değilsen, ben yahûdi olayım.

HZ. İSÂ (A.S.) NİN
İNSAN
OLDUĞUNA
DAİR
İNCİL'DEN
KESİN
DELİLLER

DİYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

Bu sözüm üzerine orada bulunanlar güldüler. Ya'kûbî, onların bana gülmelerinden dolayı başarıya ulaşamadı, aksine fâsıt daire içinde kaldı. Allah ondan Hefning'in intikamını en feci şekilde almış oldu.

O Kolonya şehrinde oturuyordu. Evine İngiliz bombalarından bir bomba düşmüştü ve evini başına yıkmıştı. Bu arada evde bulunanlardan hiç kimse hayatta kalmamıştı. Büyük şehirlerde ev dediğimiz zaman sanki şehirlerimizdeki bir köyü kastedmiş oluruz. Oralarda oturanlar yüzlerle sayılır.

Bana düşmanlığının bir sebebi de şudur: Kendisi kısmın idaresini eline aldığı zaman selefının aleyhinde ileri sürdüğü ve bir yıldan fazla onun kontrolü altında hazırladığım doktora tezimi reddetti. Hefning geldi ve bu tez konusu üzerinde Kembrich'te İngiliz âlimlerinden birinin çalışma yaptığını iddia etti. Ben ona dedim ki: Bu İngiliz'in ne yazdığını bilmiyorum, o kitabımı Almanca yazmadı, halbuki ben kitabımı Almanca yazdım. Şark bölümünün bütün profesörleri bu şahsı tanımıyorlar.

Ben oralarda iken Almanya'nın Sesi Radyosu'ndan, Arapça yayın yapacak Alman Radyosu'nun kurulmasını görüşmek üzere Kolonya Radyosu Müdürü aracılığı ile bir dâvet aldım. Radyo işini araştırmak, kurmak, düzenlemek veya dil danışmanı olmak için Berlin'e yerleşmiştim. Profesör Hartmann'ın yardımı ile araştırmamı tamamladım. Allah, Hefning ve arkadaşı Ya'kûb'un şerrinden beni korudu.

Bu bazı dindarların birbirleri hakkındaki taassuplarından ileri gelir. Bu konuda pek çok örneğe sahibim:

Bir gün bana vaaz derslerimde hazır bulunan genç kardeş-

lerden biri geldi. O Bağdat'ta Evkaf Müdürlüğünde mühendisti ve hatırımında yanlış kalmadı ise adı Tahsin olacaktı. Bu gencin babasının adı Abdülkerim'di. Zannedirim bu görüşmemiz 1955-1956 yıllarına tesadüf eder. Bana dedi ki: Babam resmî kuruluşların birinde görevlidir. Bu dairede onunla birlikte bir de hıristiyan vardır. Bu adam Abdülkadir'i hiddetlendirmek için devamlı olarak İslâm'a hücum ediyordu. Günlerden bir gün bu hıristiyan Abdülkadir'e dedi ki: Siz müslümanlardan daha az akli olan hiçbir topluluk görmedim. Abdülkadir ona: Nasıl olur, dedi. Hıristiyan: Siz iddia ediyorsunuz ki, İsâ'yı yahûdiler öldürmediler. Yahûdiler ise hepsi birden onu öldürdükleri konusunda ittifak halindedirler. Biz hıristiyanlar, mezheplerimiz ayrı da olsa bu konuda hemfikiriz. Dünyadaki bütün insanlar da bu meselede ittifak halindedirler ve böylece inanırlar. Siz ise bu konuyu, mütevâtir bir haber olmasına rağmen inkâr ediyorsunuz. Bu durumda duvarla tokuşan kişi durumunda oluyorsunuz.

Tahsin'in babası buna verecek bir cevap bulamadı, evine hüznün ve kederle döndü. Akşam yemeği hazır olmasına rağmen yemekten vazgeçti ve olup bitenleri ev halkına anlattı. Tahsin benden bu hıristiyanların ve yahûdilerin yalan söylediğini, müslümanların ise onların inandıkları İncil'i tasdik ettiği konusunda delil istiyordu. Ona aşağıdaki cevapları yazdım:

Matta İncili, XXVI ve XXVII nci bablarında yahûdi hahamlarının, Meryem oğlu İsâ küfrettiği için, Tevrat'a göre öldürülmesi gerektiğine hükmettikleri yazılıdır. Hz. İsâ (a.s.) nin katli kisası hakkındaki hikâyeleri, dâvâlarının bâtil olduğuna şahâdet eder. İslâm'a itiraz eden hıristiyanlara bu konularda özlü cevap

vermek gerekir. Bu cevaplardan bazıları:

1) Hz. İsa (a.s.) yı yaka- paça yakalayanlar —iddianıza göre— O'nun şahsını biliyorlar mıydı, yoksa bilmiyorlar mıydı? Matta İnciline göre Hz. İsa (a.s.) yı yakalayanlar O'nu bilmiyorlar- dı.

2) Bu yakalama olayı gece mi yoksa gündüz mü oldu? Mat- ta İncili bu olayın gece geçtiğini söylüyor.

3) Hz. İsa (a.s.) nın yaka- lanmasına yol gösteren kimdi? Matta İncili bu şahsın onikinci havâri olan Yahûda İskariyot ol- duğunu söylüyor.

4) Hz. İsa (a.s.) nın yaka- lanmasına vasita olan şahıs bu işi bedava mı yaptı, yoksa para ile mi? Matta İncili bu işin otuz dir- hem gümüş karşılığında yapıldı- ğını yazıyor.

5) Bu gecede Hz. İsa (a.s.) nin durumu nasıldı? Matta İncili o gece Hz. İsa (a.s.) nın korku içinde ızdırıp çektiğini, Allâh'a yaptığı duâsında:

Allâh'ım, eğer sen bu kâseyi (ölümü) benden gidermeyi dile- diysen gider, dediğini yazmakta- dır. Peygamber olmasından geç- tik, Allâh'a inanan bir mü'minin bile bunu söylemesi muhaldir. Çünkü mü'minler Allâh'ın her şe- ye gücünün yeteceğine kesinlikle iman ederler.

6) Diğer onbir havârinin o esnada durumu nasıldı? Matta İn- cili bu gecede onları uyku kasti- ğını, üstadları bu feci durumda iken onların uykuda olduklarını söyler.

7) Hz. İsa (a.s.) onbir ha- vârisinin hâlerinden memnun muy- du? Matta İncili İsa'nın havârile- rinden memnun olmadığını, onla- ra gelerek uyandırıp, kalkın Al- lâh'a duâ edin, belâ ve fitnelerden korunmak için, O'ndan âfiyet is-

teyin, dediğini, sonra tekrar bir defa daha onların yanına geldiği- ni, onları uyur vaziyette bulduğu- nu, onları uyandırdığını, az önce söylediği sözleri aynen tekrar et- tiğini yazıyor. Bu durum müttaki talebelere bile yakışmaz, kaldı ki Hz. İsa (a.s.) nin havârilerine ya- kışsın.

8) Çapulcular Hz. İsa (a.s.) yı yakaladığı zaman havâriiler Hz. İsa (a.s.) ya yardım ettiler mi? Matta İncili onların Hz. İsa (a. s.) yı yardımsız bıraktıklarını ve kaçtıklarını yazıyor.

9) Hz. İsa (a.s.) bu yaka- landığı gecede havâriileri hakkın- da hüsn-ü zan besliyor mu idi? Matta İncili Hz. İsa (a.s.) nin onlara kendisini yalnız bırakacak- larını haber vermişti. Yine Matta İncili (XXVI, 32-35) nde bu du- rum şöyle ifade edilmektedir:

"Fakat ben kıyam ettikten sonra sizden önce Galile'ye gide- ceğim. Fakat Petrus cevap verip ona dedi, hepsi sende sürçseler de ben hiç sürçmem. İsa ona dedi: Doğrusu sana derim, bu gece ho- roz ötmeden önce sen beni üç ke- re inkâr edeceksin. Petrus ona dedi: Bana seninle beraber ölmek lâzım gelse de, seni hiç inkâr et- mem, hep şâkirtler de öyle dedi- ler."

10) Çapulcular Hz. İsa (a. s.) yı nasıl yakaladılar? Matta İncili bu konuda şöyle diyor: On- lar kılıçlar ve sopalarla geldiler. Yahûda İskariyot onlara öncülük etti, Hz. İsa (a.s.) yı yakaladılar. Hahamlarının reisinin yanına ge- tirdiler. Reis Hz. İsa (a.s.) yı ö- lüme mahkûm etti. Yahûdi baş- kâhinleri bu hükmü uygun gör- düler. Çapulcular Hz. İsa (a.s.) yı tuttular, yüzüne tükürdüler, to- katladılar. Bundan sonra, üzerin- den elbisesini çıkardılar, kırmızı bir elbise giydirdiler, başı üzerine dikenli taç koydular. Onunla alay etmeye başladılar ve Hz. İsa (a.

Hz. İSÂ (A.S.) NİN
İNSAN
OLDUĞUNA
DAİR
İNCİL'DEN
KESİN
DELİLLER

DİYANET
DERGİSİ
CİLT: XVI
SAYI: 2

MART
NİSAN
1977

115

s.) ya dediler ki: Gûya sen İs-râîl'in kralı olacaksın. Böylece O'na çok büyük hakaretlerde bulunmuş oldular.

11) Hz. İsa (a.s.) nin öldürülmesi: hükmünü kesinleştiren kimdi? Matta İncili bu hükmü kesinleştiren kişinin o zamanki Yunan Rumlarından olan vâli Pilatus olduğunu yazıyor.

12) Çapulcular vâli Pilatus'un huzûruna Hz. İsa (a.s.) yı getirdikleri ve kendisi hakkında Tevrat gereğince çarmla gerilerek öldürülme hükmünü istedikleri zaman, adam araştırmaksızın onların sözünü tasdik etti mi? Matta İncili bu konuda şöyle diyor: Onların sözünü tasdik etmedi, aksine o adama bu söylenenlerin doğru olup olmadığı soruldu. Adam sustu, hiçbir şeye cevap vermedi. Aynı soru birkaç defa daha soruldu, adam cevap vermemekte ısrar etti. Eğer o bir nebi veya rasûl olsaydı, doğruyu söylemekten çekinir miydi? Halbuki hakkı söylemeliydi. Yahûdilerin gizlediklerini zannettikleri Hakkı açıklamak ona düşerdi. Karısı kendisine gönderildiğinde ona dedi ki: Bu dürüst adamın öldürülmesine âlet olmaktan sakın. Bugün bundan dolayı rüyamda kederlendim. İncil kesinlikle şöyle söylüyor: İsa bütün yahûdilere uzun hitâbelerde bulunuyordu. Konuşmasında söğme derecesine varan azarlamalarla onları hırpalıyordu. Durum böyle iken bu vaziyette niçin sussun? Halbuki Pilatus bu sorularıyla Hakkı yardımcı olunmasını istiyordu.

13) Hz. İsa (a.s.) nin asılması onlara göre nasıl oldu? Matta İncili bu konuda şöyle diyor: Onlar Hz. İsa (a.s.) yı iki hırsız

arasında haça gerdiler. O iki hırsız Hz. İsa (a.s.) ya küfrediyorlardı ve O'na, "Eğer yalancı değilsen kendini kurtar" diyorlardı.

14) Asıl kıyâmet bu meselede kopuyor. Sizin inancınıza göre Hz. İsa (a.s.) haçta iken ne dedi? Matta İncili bu konuda Hz. İsa (a.s.) nin haç üzerinde yüksek sesle: "Eli, eli, limâ sebak-tânî?" dediğini, etrafındakilerin bu bağırmaı işittiklerini yazıyor. Bu söz Süryânicedir ve mânâsı, "Allâh'ım, Allâh'ım, beni niçin terkettin?" demektir. Bu söz bütün Hak Din'lerce küfürdür, kim bu sözü herhangi bir nebi söyledi derse bütün Semâvî Din'lere göre kâfir sayılır.

Tahsin babasına gitti, soruları ona teslim etti ve dedi ki: Prof. Dr. Hilâlî senin için şöyle diyor: Ona söyle, eğer çağrında (dâvet) sâdik isen bu sorulara aklın kabul edebileceği, insafli insanların râzî olacağı şekilde cevap ver. Eğer bu sorulardan daha uzun olarak münâzara istiyorsan gel öyleyse. Tahsin'in babası bu soruları aldı ve okudu. Tahsin ve babası büyük mutluluğa erişmişlerdi. Tahsin'in babası doğruca o Hıristiyana gitti, bu soruları ona yöneltti. Hıristiyan soruları okuyunca gayr-i ihtiyârî kâğıt elinden düştü, yaptığından pişman olduğunu söyledi ve Abdülkadir'e:

— Bundan böyle İslâm Dîni'ne ebediyyen dil uzatmayacağım, dedi.

İşte bütün bunlar benim uzun müddetten beri Matta İncili'ni araştırmam sonucu hatırıma gelenler...

Hamd Allâh'a, salât ve selâm O'nun Rasûlü, yakınları ve kıyâmete kadar iyilikle onlara uyanlar üzerine olsun.